

LBRIS

We know
books

Robert A. Monroe

CĂLĂTORII ÎNDEPĂRTATE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

Far Journeys

Copyright © 1985 by Robert A. Monroe

Published by arrangement with Bowen Books LLC, New York, N.Y. USA.

Copyright © 2023 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ioana Andreea Rădulescu

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MONROE, ROBERT

Călătorii îndepărtate / Robert A. Monroe ; trad. din lb. engleză de Mihaela Ivănuș. - Ed. a 2-a. - București : For You, 2024

Conține bibliografie

ISBN 978-606-639-684-4

I. Ivănuș, Mihaela (trad.)

159,9

jumătatea anului 1956. Apoi a devenit președinte al Laury Associates, devenind proprietarul și directorul unor posturi de radio din Carolina de Nord și Virginia. De asemenea, el a înființat Jefferson Cable Corporation, unde, în calitate de președinte, a coordonat construcția și funcționarea sistemelor de televiziune prin cablu din Charlottesville și Waynesboro, Virginia – o poziție pe care a deținut-o până în aprilie 1976.

Preocuparea majoră a domnului Monroe, în ultimii ani, a fost explorarea și cercetarea metodelor practice de învățare accelerată prin forme extinse de conștientă. Pentru a veni în sprijinul acestei activități, în 1973 el a fondat Institutul Monroe de Științe Aplicate, care are birouri și laboratoare în Afton, Virginia. Cu experiența sa lungă și variată în domeniul sunetului, a fost normal să folosească acest mijloc în cercetările sale. Unul dintre rezultatele muncii lui a fost o metodă și tehnică de relaxare și de inducere a somnului, care a primit un brevet în 1975. Tehnica folosește un sistem de impulsuri audio care creează o reacție de o anumită frecvență în creierul uman. Prin această metodă, acum este posibil să se mențină etape specifice de somn – de orice profunzime și durată – la o persoană obișnuită. O realizare ulterioară în Institut a folosit aceleași metode și tehnică, sub formă de „bătăi binaurale“, pentru a sincroniza emisfera stângă cu emisfera dreaptă a creierului uman. Starea de creier coerent unic care rezultă este cunoscută sub numele de sincronizare emisferică, sau „Hemi-Sync“. Această descoperire permite, de asemenea, controlul extern al gradului de activitate a creierului – fie în emisfera dreaptă, fie în stânga. Aceste două tipare, atunci când sunt angajate într-o secvență ordonată pentru a obține efecte specifice, oferă o cale importantă de acces către o nouă înțelegere și aplicare a gândirii și efortului uman. Împreună cu alte organizații, Institutul Monroe (acum situat în Nelson, Virginia) explorează potențialul unor astfel de metode în toate domeniile de activitate individuală și culturală.

Robert Monroe, ca director executiv și fondator al Institutului, a jucat un rol activ în această organizație de învățământ-cercetare. El este autorul cărților *Călătorii în afara corpului*, *Călătorii îndepărtate* și *Călătoria supremă*, publicate în mai multe limbi, în întreaga lume. În România au fost publicate de Editura For You.

Cuprins

Prefață		5
Partea I. În apropiere		
Capitolul 1	Vechiul trafic local	11
Capitolul 2	Hemi-Sync și celelalte	26
Capitolul 3	Programul Gateway	39
Capitolul 4	Echipa Explorer	52
Capitolul 5	Noi asocieri	66
Capitolul 6	Amintiri	78
Partea a II-a. Departe		
Capitolul 7	Cercetări și clasificări	93
Capitolul 8	Punctul de contact	109
Capitolul 9	Calea Curcubeului	127
Capitolul 10	Prieten nou	145
Capitolul 11	Misiunea de salvare	167
Capitolul 12	Mărturii false	182
Capitolul 13	Tratament șoc	191
Capitolul 14	O lecție ușoară	201
Capitolul 15	Planul promis	228
Capitolul 16	Reuniunea	255
Epilog		266
Ultima etapă		266
Anexa Loosh		299
Anexa 1	Experiența în afara corpului: cele mai frecvente întrebări și răspunsuri	309
Anexa 2	Psihologia ÎC a lui Robert A. Monroe	318
Anexa 3	Experiența în afara corpului: Fenomenologie	323
Note de final la Anexa 3		344
Glosar		347
Despre autor		349

1

Vechiul trafic local

Dacă ar fi să subliniez ceva pentru început, este faptul că sunt încă fizic în viață, după 25 ani de explorare personală a experiențelor în afara corpului (EÎC). Puțin afectat de trecerea timpului, dar încă, mai mult sau mai puțin, funcțional.

Au existat câteva momente când nu am fost atât de sigur. Cu toate acestea, unele dintre cele mai bune autorități medicale m-au asigurat că problemele fizice cu care m-am confruntat au fost simple afecțiuni de genul cauză-efect, datorate traiului din cultura și civilizația americană la mijloc de secol XX. Unii adoptă o altă poziție. Sunt încă în viață ca urmare a activității EÎC. Tu alegi ce vrei.

Deci, s-ar părea că este posibil să practici „ieșirea din corp“ în mod regulat – și să supraviețuiești. De asemenea, după ce am fost testat periodic de către experți, pot face în continuare afirmația că sunt rezonabil de sănătos, într-o lume nu atât de sănătoasă. Există mulți oameni care fac lucruri ciudate și nu pățesc nimic. Cu un secol în urmă, ar fi fost vorba despre trecerea peste Cascada Niagara într-un butoi.

Ce este experiența de a ieși din corp? Pentru cei care nu s-au întâlnit cu subiectul încă, o experiență în afara corpului (EÎC) este o stare în care te afli în afara corpului fizic pe deplin conștient și capabil să percepi și să acționezi ca și când ai func-

ționa fizic – cu câteva excepții. Poți să te deplasezi prin spațiu (și timp?) lent sau, aparent, cu o viteză ce o depășește pe cea a luminii. Poți să observi, să participi la evenimente sau să iei decizii conștiente bazate pe ceea ce percepi și faci. Poți să te deplasezi prin materia fizică – cum ar fi pereți, plăci de oțel, beton, pământ, oceane, aer, chiar și radiații atomice – fără efort sau efect.

Poți să mergi într-o cameră alăturată fără a te obosi să deschizi ușa. Poți să-ți vizitezi un prieten aflat la 5000 de kilometri distanță. Poți să explorezi Luna, sistemul solar și galaxia, dacă te interesează. Sau poți să intri în alte sisteme de realitate, percepute doar vag și teoretizate de către conștienta noastră timp/spațiu.

Acesta nu este un fenomen nou. Sondajele recente indică faptul că aproximativ 25% din populație își amintește cel puțin o astfel de experiență. Istoria omenirii este plină de relatări de astfel de evenimente. În literatura de specialitate timpurie, experiența era etichetată drept „proiecție astrală”. Am început prin a refuza să folosesc acest termen, întrucât avea o conotație ocultă și, cu siguranță, nu era unul științific, potrivit standardelor noastre. Charles Tart, un prieten psiholog, a popularizat termenul de „experiență de ieșire din corp” în perioada în care am lucrat împreună, prin anii 1960. În ultimii 20 de ani, a devenit termenul general acceptat în Occident pentru această stare specială de a fi.

Fără niciun motiv evident, am început să „ies” din corpul meu în toamna anului 1958. În lumina evenimentelor istorice de mai târziu, este important să declar că nu a fost vorba despre droguri sau alcool. Nu am consumat niciodată droguri, iar alcool doar din când în când.

Acum câțiva ani, am participat la o conferință nu prea departe de fosta noastră casă din Westchester County, în New York, locul primei mele ieșiri din corp. Când am ajuns în dreptul casei, am remarcat că motivul pentru care ele s-au declanșat îmi era încă necunoscut. Un prieten psiholog, care era cu mine în mașină, a aruncat o privire spre casă, s-a întors spre mine și a zâmbit.

– Răspunsul este simplu. Este casa. Uită-te bine la ea.

Am oprit mașina. Casa arăta la fel. Acoperiș verde și piatră.

Noul proprietar o întreținuse bine. M-am uitat la prietenul meu.

– Nu văd nimic diferit.

– Acoperișul.

A arătat cu degetul în sus.

– Este o piramidă perfectă. Mai mult decât atât, este acoperit cu cupru, la fel ca vârfurile piramidelor mari din Egipt înainte ca hoții să le jefuiască.

Am privit uluit.

– Puterea piramidei, Robert, a continuat el. Ai citit despre asta. Ai trăit într-o piramidă. Acesta e motivul!

Puterea piramidei? Ei bine, poate. Există documente și cărți care vorbesc despre energiile ciudate din interior.

A spune că experiența de ieșire din corp m-a speriat este o afirmație prea blândă. Când s-a întâmplat, am fost copleșit de viziuni de panică legate de tumori cerebrale și nebunie. Aceasta a dus la ample analize medicale, toate cu rezultate negative, urmate de recomandări pentru ședințe de psihoterapie pentru „disfuncție halucinatorie minoră”. Am ignorat acest diagnostic în mod automat. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei la momentul respectiv erau psihiatri și psihologi cu propriile probleme – deși, cu siguranță, mai ortodocși.

În schimb, am început să cercetez fenomenul cu încăpăținare, din dorința de a mă apăra, și, pe măsură ce frica și panica s-au mai domolit, dintr-o curiozitate din ce în ce mai mare. Drumul m-a purtat dincolo de cercurile științifice convenționale (respingere totală), religii („Este lucrarea diavolului”), parapsihologie („Interesant. Ne pare rău, nu există date disponibile”) și discipline orientale („Vino să studiezi în ashramul nostru din nordul Indiei timp de 10 ani”). Acest lucru a fost consemnat în cartea mea anterioară, *Călătorii în afara corpului*.*

Un lucru este cert. Scopul cărții anterioare a fost de mai multe ori îndeplinit. Mi-a adus mii de scrisori din toate părțile lumii și, printre ele, mai multe sute de oameni mi-au mulțumit

* Traducere în limba română publicată de Editura For You. (n.ed.)

personal pentru garanția că nu sufereau de vreo boală psihică, că nu erau atât de singuri – după experiența lor secretă, pe care nu și-au putut-o explica – și, cel mai important, că nu erau neapărat candidați pentru canapeaua psihiatrului sau pentru spitalul de nebuni. Acesta a fost scopul declarat al primei cărți: de a ajuta măcar o singură persoană să evite astfel de chinuri inutile.

Eu sunt uimit de schimbările petrecute în acești 25 ani. În cele mai multe societăți academice și intelectuale, acum e destul de acceptabil să vorbești despre EÎC. Cu toate acestea, sunt sigur că majoritatea oamenilor din cultura noastră nu cunosc încă acest aspect al vieții lor. În 1959 sau 1960, aș fi răs de ideea de a ține un discurs despre EÎC la Institutul Smithsonian. Sau că lucrări pe această temă vor fi prezentate în fața membrilor Asociației Americane de Psihiatrie. Dar s-a întâmplat.

Una dintre abordările cele mai frecvente pe care le aud îmi amintește foarte mult de rutina veche și depășită din show-business referitoare la întrebarea pe care o pune de obicei un producător actorului care caută o slujbă. El ascultă ceea ce știe deja – că actorul a apărut în *The Great One* în 1922, a jucat în *Who goes there?* în 1938, a câștigat Premiul Criticii pentru rolul principal din *Nose to nose* și în 1949 a jucat rolul lui Willie în *What Makes Willie Weep*.

Producătorul îl întrerupe și îi pune o întrebare foarte simplă: „E minunat, dar ce ai făcut ieri?“ Și este normal. Ce am făcut (în afara corpului) de la data publicării cărții *Călătorii în afara corpului*? Răspunsul pe care-l dau de obicei este acesta: începând cu anii 1970, am început să simt o frustrare, o limitare a activităților mele din afara corpului. Presupun că este greu de crezut pentru unii, dar acest gen de călătorii au devenit, de fapt, plictisitoare. Entuziasmul de început a trecut demult. A devenit un efort să particip la teste – și, pentru că a fost un efort, am început să simt că a oferi „dovezi“ nu face parte din modul meu de operare. Mai mult decât atât, atunci când mă eliberam de limitările unor astfel de testări, nu mai exista nimic interesant de făcut.

Inducerea voluntară a celei de-a doua stări a devenit, de asemenea, plictisitoare, deoarece am găsit un mod mai simplu de a atinge acest lucru. Mă trezeam după două sau, eventual, trei cicluri de somn ori după aproximativ trei sau patru ore și eram deja relaxat fizic, odihnit și complet treaz. În această stare, am descoperit că este extrem de ușor să mă „desprind“ și să ies din corp. Atunci mi-am pus întrebarea ce să fac. Toată lumea doarme la 3 sau 4 dimineața. Se părea că nu am nimic de câștigat dacă mă duc și mă întâlnesc cu oamenii în timp ce ei dorm – și, din cauza orei, nici nu era o ușor de validat. Prin urmare, fără niciun scop sau atracție specială, pluteam de obicei o vreme, apoi reintram în corp, aprindeam lumina, citeam până când îmi era din nou somn și asta era tot.

Acest lucru mi-a amplificat sentimentul de frustrare, întrucât era ceva forțat. Tot efortul meu de a lucra când ieșeam din corp trebuia să aibă un sens sau o semnificație, dincolo de ceea ce mintea mea conștientă (sau a altora) considera a fi important.

În primăvara anului 1972, s-a luat o decizie care mi-a oferit răspunsul. Factorul limitativ era mintea mea conștientă. Prin urmare, în cazul în care deciziile privind EÎC ar fi luate de această parte din mine, cum se întâmplase până atunci, aș rămâne exact la fel. Controlam prea mult – această emisferă stângă a creierului, „Eu“. Ce s-ar întâmpla dacă aș repartiza acest proces de luare a deciziilor sinelui meu complet (suflet?), care se pare că este familiarizat cu astfel de activități?

Crezând acest lucru, l-am pus apoi în practică. În noaptea următoare, m-am dus la culcare, am trecut prin două cicluri de somn (aproximativ 3 ore), m-am trezit și mi-am amintit decizia. M-am detașat de corpul fizic și am plutit liber. Mi-am spus în mintea conștientă că decizia de a acționa va trebui luată de Sinele meu întreg. După ce am așteptat ceea ce mi s-au părut a fi doar câteva secunde, în întunericul spațial familiar a apărut un val imens, o mișcare, o energie și, în acel moment, pentru mine a început o eră nouă în activitățile mele de ieșire din corp. Din acea noapte, experiențele mele non-fizice s-au datorat, aproape în totalitate, acestei proceduri.

Rezultatele au fost de un caracter atât de îndepărtat de orice ar putea concepe mintea mea conștientă, încât a apărut o nouă problemă. Deși conștiența mea fizică de aici-acum este întotdeauna un participant, peste 90% din aceste evenimente mi s-au părut imposibil de trecut în mediul timp-spațiu. Este ca și când cineva ar încerca să descrie muzica – de exemplu, o orchestră cu cor – și să o facă în cuvinte, fără să folosească descrieri tehnice, cum ar fi note, instrumente, intervale, tonalități și așa mai departe. Poți folosi cuvinte precum: „frumos“, „captivant“, „înfricoșător“, „coplesitor“, „cald“, „plin de iubire“, „frumos“ – și să fii foarte departe de descrierea reală.

Faci tot ce poți. Ceea ce cred că se și întâmplă pe măsură ce faci încercarea. Sunt sigur că ar fi mai simplu să vorbești despre traversarea Cascadei Niagara într-un butoi.

Activitățile mele aici-și-acum prezentau o altă problemă. Niciun exercițiu de al meu și nicio tehnică pe care le proiectasem și le pregătisem pentru alții nu funcționau pentru mine. Prieteni de-ai mei psihologi mi-au oferit mai multe motive pentru care acestea sunt ineficiente în cazul meu. Cel mai simplu este că eu nu pot face abstracție de emisfera stângă a creierului. Am fost atât de profund implicat în procesul de producție, încât facultatea mea critică și analitică pur și simplu nu vrea să renunțe la concentrarea pe materialul de aici-și-acum. De asemenea, pentru a produce aceste exerciții în format audio a trebuit să ascult cu o concentrare intensă înregistrarea și mixarea diferitelor sunete pe care le folosim. Evident că a trebuit să evit efectul. Până și un simplu ton cu o singură frecvență mă face să analizez frecvența și să încerc să determin dacă este stabilă.

Poate că există un efect, iar eu nu sunt conștient de el. Poziția mea este cam ciudată dat fiind că mă uit peste gard la o grădină pe care am plantat-o și îngrijit-o și văd cum toți ceilalți se distrează.

Fragmentele aici-și-acum ale evenimentelor recente sunt relativ simple. De exemplu, am devenit (la propriu) dureros de conștient de faptul că trupul meu a început să refuze substanțele chimice: alcool, medicamente, cafeină și, evident, orice alt-

ceva corpul meu spune că nu este bun pentru funcționarea lui. Respingerea sau reacțiile alergice iau forma unor transpirații abundente, vărsături, și/sau crampe abdominale severe. Acest lucru poate fi constructiv, dar are și dezavantajele sale. N-am fost niciodată un pasionat de băutură, dar chiar și un pahar de vin inițiază procesul de respingere.

În timpul unei intervenții chirurgicale, îmi este extrem de dificil. Încep să resping anestezia, mă trezesc pe masa de operație și simt chirurgul cum mă coase (sunt sigur că spre surprinderea anestezistului). În recuperare, când am dureri intense, o injecție cu Demerol îmi provoacă doar vărsături extreme. Îți poți imagina frustrarea mea în perioada postoperatorie, atunci când alții folosesc un sistem pe care l-am dezvoltat și care permite un control excelent al durerii, fără medicamente. În timpul vizitelor mele la spital din ultimii 10 ani, doar o singură dată sistemul a lucrat pentru mine. M-am simțit foarte dezamăgit atunci când acesta nu a fost eficient, la ultima mea vizită. A fost un eveniment aproape de nesuportat. Totuși, mi-am dat seama că, dacă ies conștient din corp, nu voi avea curajul să mă întorc în oceanul de durere care mă aștepta.

Pe la începuturi, un prieten psiholog a fost foarte sceptic în ceea ce privește această alergie la medicamente. Mai mult, a fost interesat de posibilele efecte asupra tipului meu de structură personală și fizică a ceea ce acum se numește „substanțe euforizante“. Am încercat mescalina și LSD de calitate „de laborator“. Nu s-a întâmplat nimic.

Un alt lucru: mi-am întregat un prieten nonfizic dacă am trăit într-o existență fizică în trecutul recent. A fost unul dintre puținele răspunsuri clare pe care le-am primit: „Ți-ai petrecut ultima ta viață umană fiind călugăr într-o mănăstire din Coshocton, Pennsylvania!“

M-am uitat la harta statului Pennsylvania și nu am găsit localitatea Coshocton. Știam că există un Coshocton în Ohio, pentru că locuisem în acest stat. Prin urmare, am întregat din nou, pentru a fi sigur în privința statului. Era vorba despre Pennsylvania. Nu am dat prea mare importanță, întrucât nu sunt

foarte interesat de ceea ce am fost în altă viață – dacă am fost ceva. I-am menționat evenimentul unui prieten care este preot catolic și el s-a oferit să caute în evidențele sale. Câteva săptămâni mai târziu, m-a sunat să-mi spună că într-adevăr a existat o mănăstire într-un loc numit Coshocton, Pennsylvania. A zis că ar fi interesant să mă duc acolo la un sfârșit de săptămână și să văd dacă îmi amintesc ceva. Poate într-o zi.

Situație: Buzunarul de la pantaloni care face bani. Ani de zile, am păstrat acest lucru secret, deoarece nimeni nu-l crede. I l-am arătat soției mele, Nancy fiind și ea sceptică. Se pare că, dacă las o anumită pereche de pantaloni agățată în dulapul din dormitor, produce bancnote. Bani reali, nu noi și neșifonați – ci, de obicei, destul de uzați. Nu e niciodată o sumă mare, suma maximă pe care am găsit-o vreodată în buzunar este de 11 dolari. De obicei sunt doar 1, 2, 3, sau 4 dolari. Timpul nu pare a fi un factor. Îi pot ignora o săptămână găsind doar 3 dolari. Pot să-i las trei luni și să nu fie decât 6 dolari. Nu pare să existe un tipar în ceea ce privește generarea banilor sau a sumei. Pot să duc pantalonii la curățătorie și să-i pun înapoi în dulap în punga de plastic. Nu are nicio importanță. Ne-am gândit la posibilitatea că merg în somn și introduc bani în buzunarul de la pantaloni. Punga de plastic nedesigilată a spulberat această idee.

Una dintre explicații ar fi că, pe când eram adolescent, am avut mare nevoie de câțiva dolari. (A existat un eveniment ciudat în acea perioadă, care este posibil să aibă o legătură cu asta.) O parte din sistemul meu își amintește încă acea nevoie și încearcă să o satisfacă. Păcat că, atunci când ajungi într-o altă etapă a vieții, 5, 6 sau 11 dolari nu te ajută prea mult! Foarte puțini oameni mă cred cu adevărat – și nu-i condamn. Nici eu nu aș crede dacă nu mi s-ar întâmpla mie.

Situație: În casa noastră de la Whistlefield Farm era un pridvor care dădea în camera de zi. Pentru a ajunge la pridvor, trebuia să treci prin două uși duble și să cobori câteva trepte de piatră, care duceau în partea inferioară a pridvorului. Aceste trepte erau destul de abrupte, diferența de înălțime fiind de peste un metru.

Într-o dimineață, cu brațele pline de cărți și hârtii, am ieșit din pridvor și m-am împiedicat. Piciorul stâng a venit în fața dreptului și mă îndreptam cu capul înainte în direcția podelei de piatră a pridvorului. În cădere, nu am putut să-mi pun brațele în față. Îmi amintesc că mă gândeam: „Ei bine, căzătura asta se va termina cu siguranță cu o fractură de craniu și cu gâtul rupt.“

Cam la 15 centimetri de podea, căderea mea a fost atenuată brusc și am aterizat foarte ușor cu capul și umerii pe piatră, nu mai greu decât dacă mi-aș fi pus pur și simplu capul jos, foarte atent. Restul corpului a căzut după aceea, alunecând ușor ca un fulg. Am stat acolo pentru un moment, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Nu aveam nicio durere, nici la cap, nici la umeri, niciun semn, nici vânătăi, nimic. M-am ridicat, mi-am luat cărțile și hârtiile, m-am uitat la locul de unde am căzut și am încercat să găsesc o explicație. Ceva mi-a atenuat căderea – dar, cu siguranță, nu știam ce anume a fost.

Câteva luni mai târziu, în mijlocul iernii, a avut loc un eveniment similar. Coboram treptele din față, care fuseseră curățate de zăpadă, am alunecat și am început să cad. De data aceasta nu am fost la fel de surprins când am aterizat din nou foarte ușor. Au fost doar 2 astfel de evenimente și nu cred că voi încerca, în mod deliberat, să cad experimental. Încă un alt moment dintre acelea ce, „până în prezent“, sunt inexplicabile.

Situație: Unul dintre evenimentele cele mai confuze a avut loc ca urmare a unei comunicări extrem de directe – sau cel puțin așa părea. Pe la mijlocul anilor 1970, dis de dimineață, în jur de ora 3, ca să fiu exact, pentru a ieși din corp am folosit obișnuita metodă a leneșului. Aproape imediat am fost acostat de un individ vag format, care mi-a dat această instrucțiune foarte specifică:

– Domnule Monroe, să fii pe 4 iulie la Eaglehill, la ora 7 dimineața.

Surprins, am cerut să mi se repete indicația. A venit exact în fel:

– Domnule Monroe, să fii pe 4 iulie la Eaglehill, la ora 7 dimineața.

Înainte de a avea șansa să întreb de ce sau despre ce era vorba, forma s-a estompat și a dispărut. Apoi am revenit în corp, m-am ridicat și am scris recomandarea cu atenție.

În noaptea următoare, când am făcut același lucru, aproape imediat forma a apărut din nou acolo, cu același mesaj. Era foarte clar – aproape o comandă – și din nou figura a dispărut înainte de a avea șansa de a cere lămuriri. Am încercat și a treia noapte pentru a vedea dacă se repetă, dar nu a fost niciun răspuns. Impresionant a fost faptul că instrucțiunea era foarte clară. Și a fost repetată exact în a doua noapte. Și cel mai important lucru a fost că „ei“ mi-au spus pe nume.

Această indicație mi-a stârnit interesul – atât mie, cât și familiei și prietenilor. Am emis tot felul de ipoteze, dar marea întrebare era: „Unde este Eaglehill?“ Era pe la începutul lunii aprilie când am primit instrucțiunea și părea să fie suficient timp pentru a afla ce înseamnă mesajul. Dar, indiferent cât am încercat, nu am găsit niciun loc numit Eaglehill. După câteva săptămâni, am uitat mai mult sau mai puțin de idee.

Un eveniment a schimbat totul. Eram în vizită la niște prieteni care locuiesc la o distanță de câteva sute de kilometri și luam cina afară, pe terasa casei lor. Gazda mea avea un radio care scana în mod automat diferite frecvențe, cum ar fi poliția, pompierii și așa mai departe. Stăteam acolo discutând când deodată la radio am auzit pe cineva spunând „Eaglehill“. Mi-a atras atenția imediat. Am întreat-o, emoționat, pe gazdă pe ce frecvență este acordat radioul. Mi-a răspuns că este canalul pentru aeronavele FAA care transmite instrucțiuni către și de la aeronave. Am așteptat cu nerăbdare să mai aud ceva la radio. Gazda m-a întreat curioasă ce este atât de important. Îmi era clar, nu am simțit că i-aș putea spune. Câteva minute mai târziu, radioul a revenit la viață cu putere și claritate: „Unitatea 351, aflată deasupra Eaglehill, la o altitudine de 3 657 m raportează.“

A doua zi, după un drum lung spre casă, m-am dus la unitatea FAA de la aeroportul nostru local și l-am întreat pe reprezentantul FAA unde se află Eaglehill. Mi-a răspuns imediat că este un punct de reper dintr-un stat vecin – un reper radio.

Mi l-a arătat pe harta căilor aeriene, se vedea clar: Eaglehill. Evident că exista și un sat mic cu acest nume, deși el nu era figurat pe niciuna dintre hărțile rutiere pe care le aveam.

Acest lucru a pus mesajul într-o perspectivă complet nouă. Prin urmare, în după-amiaza zilei de 3 iulie, am plecat de acasă spre Eaglehill. Am intrat în micul oraș din apropiere de presupusul loc, m-am cazat într-un motel local, am luat cina și m-am dus la culcare devreme. În dimineața următoare, la exact ora 7, am condus spre centrul așezării. Erau două sau trei case, un garaj și un magazin – toate situate în jurul unei mici răseruci de drumuri. Nu era un loc prea impresionant, ca să zic așa. Arăta de parcă nimic nu s-ar fi schimbat în ultimii 30 sau 40 de ani. Am tras pe dreapta și am oprit mașina. Câțiva localnici care stăteau în fața garajului se uitau la mine curioși în timp ce așteptam.

Am stat mai mult de o oră și nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu m-a abordat. Nu am simțit nimic deosebit, în afară de emoții și apoi dezamăgire. În cele din urmă, cândva după ora 8, sub privirile curioșilor, am pornit mașina și am condus prin Eaglehill și dincolo de el, în mediul rural. Am condus cam 3 kilometri și nu era nimic, decât ferme. M-am întors la răscruce, am luat-o spre vest și am condus câțiva kilometri. Din nou, nimic diferit, nimeni nu mi-a făcut semn – nimic, în afară de câmpuri și ferme. M-am întors și am condus spre est. Totul era la fel. M-am întors la postul meu de la intersecție, am stat în mașină și am așteptat. Când s-a făcut ora 12, m-am hotărât că totul a fost o iluzie, m-am întors la motel, mi-am luat bagajele și am mâncat de prânz. Ori era locul greșit, ori am înțeles greșit, am interpretat în mod eronat – sau totul a fost o farsă ori un vis.

După ce m-am gândit îndelung, în cele din urmă mi-am dat seama unde a fost greșeala mea. Invitația sau cererea nu a fost să mă duc la Eaglehill în corpul fizic: trebuia să mă duc acolo în corpul nonfizic. Ceea ce invitația nu a luat în considerare, însă, a fost faptul că este mai dificil pentru mine să merg direct la un anumit loc decât la o persoană.

Ca să mai pun paie pe foc: ani mai târziu, la o întâlnire cu un oficial guvernamental, l-am întrebat despre acest loc, fără să menționez de ce sunt interesat. Mi-a spus că era o instalație specială de cercetare federală, care a fost construită exact în perioada în care am fost acolo. Evident că acesta nu este un lucru public – sau cel puțin eu nu vreau să-mi asum acest risc –, așa că locația indicată în povestirea mea nu este cea corectă. Îmi place în continuare să speculez cu privire la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost la întâlnire în starea de extracorporalitate.

Situație: Compania mea a primit franciza pentru a instala un sistem de televiziune prin cablu în Charlottesville, Virginia, și aveam nevoie de o antenă de recepție în vârful unui deal, chiar în afara orașului. Proprietarul dealului era Roy, un om scund, cu ochi albaștri strălucitori, cu chelie și plin de energie, cu un simț al umorului subtil și sec. Fața lui era ridată și bronzată, după mulți ani de supraveghere a activității din livada de 20000 de meri de pe culmea dealului. Fiind un scoțian adevărat, negocierea s-a făcut fără prea multe formalități, dar a ajuns la un final foarte rezonabil și echitabil, iar noi am devenit prieteni.

Într-o zi de vineri, după prânz, s-a uitat la mine cu o sclipire și m-a întrebat:

– Îți place să joci cărți?

M-a trecut un vechi fior familiar.

– Ce fel de cărți?

– Ei bine, mi-a spus, unii nu-l numesc poker pentru că jucăm atât de multe partide ciudate, dar e foarte distractiv. Sunt partide de numai 10 și 20 de cenți, astfel încât nu te aștepți la un câștig mare. Le ținem în fiecare vineri seara, de fiecare dată la alt jucător acasă, iar singura condiție este că nu se bea. Este cel mai vechi joc de poker din orașul de Charlottesville. Cred că se joacă regulat de 70 ani – și asta este o perioadă lungă de timp. Dacă vrei să vii în seara asta, te voi lua cu mașina, oriunde ai fi, pe la 7 și jumătate. Repetițiile la cor te vor amuza.

M-am uitat la el.

– Repetiții la cor?

El a zâmbit.

– Așa îi spunem noi aici, în Virginia. Unii zic că nu sunt siguri dacă este legal sau nu și am auzit cum poliția a făcut razii la alte jocuri de noroc. Bineînțeles, noi nu facem nimic de acest gen.

Am zâmbit.

– Nu, bineînțeles că nu. Ne vedem la 7 și jumătate pentru repetițiile la cor.

Am devenit un membru constant al repetițiilor la cor. Nu am participat în fiecare vineri, dar mă duceam cel puțin 2 vineri pe lună. Din nou, aceasta a fost o schimbare binevenită la munca mea de zi cu zi în televiziunea prin cablu, iar participanții erau strict oameni de afaceri locali, care trăiseră, cei mai mulți dintre ei, toată viața în zona Charlottesville.

De asemenea, ei nu știau absolut nimic despre cercetările ciudate sau despre celelalte activități în care eram implicat. Chiar și atunci când a fost publicată prima mea carte, ei nu au știut nimic, iar eu nu am făcut nicio mențiune referitoare la ea. Până în prezent, probabil că numai unul sau doi dintre ei cunosc, cât de cât, ceea ce fac eu acum.

Primul indiciu referitor la implicarea unor factori neobișnuiți în jocul nostru de cărți a apărut la aproximativ 2 ani mai târziu, când 6 dintre noi jucam o partidă cu 7 cărți. Jocul a început normal. Cele 2 cărți ale mele erau un 3 și un 4 de treflă. Printre cărțile mele cu fața în sus erau un 5 și un 7 de treflă. Se paria puternic, erau perechi peste tot pe masă – inclusiv o pereche de ași în cărțile lui Roy de pe masă. După ce nu am pariat o tură, ceea ce nu aveam niciun drept statistic să o fac, încercând să fac o chintă spartă sau roială, ni s-a împărțit cea de-a șaptea și ultima carte, cu fața în jos. Nu m-am uitat la a mea. Dintr-odată, fără niciun dubiu, am știut că primisem 6 de treflă. A fost foarte ciudat – pur și simplu, o „cunoaștere“.

– Roy, am spus, indicând cartea neatinsă de jos. Acesta este un 6 de treflă și voi face o chintă de culoare. Iar asta va bate careul tău de ași.